

Het paspoort van de roem

Stijlroeien is het roeien waarbij uitsluitend op de stijl wordt gelet en niet op de snelheid. Ik zou wel willen 'stijlontwerpen': zachtjes dobberend vlagen van inspiratie over mij heen laten komen, om vervolgens deze met alle aandacht te verwerken en tot uitdrukking te brengen. De tijd tikt echter door, en eist van mij dat ik als ondernemer zo snel mogelijk voet aan de grond krijg. Daarvoor moet ik mij profileren, en effectief acquisitie plegen. Vooralsnog vaar ik in wild water, zoekend naar mijn meerwaarde binnen de ontwerpwereld en vissend naar opdrachten.

Als zelfstandig ontwerper ben ik mijn eigen merk. Geen merk kan vandaag zonder image building. In het Nederlands klinkt het al een stuk vertrouwder: 'beeldbouwen'. Het is eigenlijk net puzzelen: elke stap telt en draagt bij aan het zelfverworven beeldmerk. Het eerste puzzelstuk is over het algemeen een klein, rechthoekig en plat ding. Ondanks zijn kleine formaat geniet het visitekaartje veel aanzien: zonder dit stukje professionaliteit namelijk geen toegang tot de begeerde goude opdrachten, fluistert de zakenwereld mij in.

Vroeger werd er een kaartje achtergelaten wanneer men aan wilde geven dat men vergeefs op bezoek was geweest. Tegenwoordig dient het visitekaartje er juist voor om jezelf figuurlijk bij iemand uit te nodigen: een ingeburgerde manier om een voet tussen de deur te krijgen. Bij het overhandigen van een kaartje voel ik mij zowel visser als aas. Op een opening aanschouw ik het vermakelijke spel van wachten en vangen. Soms dient het visitekaartje als ijsbreker, soms werkt het als het kopje koffie voor de visite: een vriendelijk excuus om iemand de deur te wijzen. Een visitekaartje is meer dan een stukje papier, het is je wachtwoord voor het grote netwerk-spektakel.

Ik heb als tiener eens aan kunstzwemmen gedaan. De kunst bestond uit het zo stijlvol mogelijk figuren beschrijven in het water en tegelijk zo effectief mogelijk blijven drijven. Dit is was geen koud kunstje. Ook het visitekaartje doet een beroep op twee tegenovergestelde eigenschappen, namelijk oorspronkelijkheid en zakelijkheid. Bij elke beslissing komen ratio en emotie elkaar tegen en is het eindeloos discussiëren over lettertypes en -groottes. De keuze voor een plaatje roept zelfs onmogelijke vragen in mij op zoals: 'Hoe kan ik anders zijn in een wereld waar iedereen anders is?'

De zakenwereld is geen grap, dus namen mijn mede-vennoot en ik onszelf, in de startblokken van onze carrière, heel serieus. Ons visitekaartje zou een zevenklapper worden. Het zou tegelijkertijd informeren, nieuwsgierig maken, verleiden, vermaken, provoceren, boeien, en ontroeren. Zo werd het visitekaartje gepromoveerd tot boegbeeld van onze werkwijze. Onze collectie eigen visitekaartjes telt nu acht soorten, variërend van een sticker, een miniposter, een stuk proza, een button, een bierviltje, een gevouwen bootje, een stationsautomaatkaartje (50 stuks voor 200 BEF) tot ten slotte het

populaire inktjet-type. Als het waar is dat oefening kunst baart dan moeten wij ondertussen ongelooflijk goed zijn...

'Stijl is niet zomaar bedoeld om ergens in een weiland mooi te staan wezen naast een paard.' Met deze zin ontmaskert Arnon Grunberg voor mij de absurditeit van stijl. Opeens zie ik mijzelf staan met mijn stijl, samengevat op een stukje papier. Moet ik mijn stijl proberen te vangen of hem juist laten varen? Kan ik hem vormgeven, of is stijl een aangeboren eigenschap? Ik denk dat stijl iets is waar je niet omheen kunt en wat zich continu moet aanpassen om niet uit elkaar te vallen, zoals een wolk. Een wolk is eveneens een rijzende illusie, omdat wij de vorm ervan waarnemen en niet de structuur. Ook mijn stijl is de buitenkant van mijn binnenkant, en kleurt, glinstert of vergrijst mee met mijn eigen groei.

Ik denk melancholisch terug aan opgetilde hoeden, handkussen en wapperende waaiers die indertijd een ontmoeting vergezelden, en vraag mij af waarom het netwerken nu vaak bij een zakelijke, kale handdruk blijft. Misschien moet een visitekaartje geen voorwerp zijn maar een beeld, een geheugensteuntje dat in het oog springt en de ziel raakt, zoals een knipoog. Dan zou ik als een visser die zijn vislijn in een sierlijke boog uitgooit, het ondernemerschap tegemoet kunnen treden. Het diepe in.

Sophie Krier